

1 Guidede Gallerivandring Efterår 2018 NordVest
Galleri Nicolai Wallner, Galleri Nils Stærk, Christian Andersen

Galleri Nicolai Wallner. Alexander Tovborg. Hvem er dit sværd.

Galleri Nicolai Wallner is pleased to present hvem er dit sværd, a solo exhibition of new works by Alexander Tovborg.

A large-scale painting hangs in a room, a sword mounted on the wall across from it. Navigating the space, you move past them into another room where a second equally large painting spans almost an entire wall. The atmosphere is both sparse and intense, echoing the gravity of the work at hand. The title, written in Tovborg's mother tongue of Danish, reads "who is your sword", and it is this open-ended question that guides us through the exhibition.

Who is your sword. Where is your sword.

Rooted in history, written and oral narratives, religion and myth, Tovborg's practice explores the re-contextualisation and appropriation of archetypes and symbols. Investigating the fluid nature of much of our visual language, Tovborg positions himself as a safe-guard, arming himself in the fight to take back representational imagery.

Figures such as Jeanne d'Arc—who teeters on the seemingly contradictory edge of both feminism and the more radical extreme of nationalism—are reclaimed. In so doing, she is brought back to her origins, allowing for a more open reading of her symbolism. Reflecting this shift, the first painting depicts her being held by Tovborg himself. A representation of Mammon sits above one of his shoulders, a church above the other, echoing the balanced nature of both the work and also of the various tensions present.

The second painting shows these roles reversed, as Tovborg finds himself held by Jeanne d'Arc. Their embrace feels more forceful, with Jeanne d'Arc both pushing and protecting Tovborg, echoing a struggle that Tovborg feels within himself, as well as the struggle that exists between the varying ideologies that use Jeanne d'Arc to promote their own values.

Who is your dragon. Where is your dragon.

The idea of truth, of faith, and the claim to right and wrong are all at stake, and thus Tovborg asks us to return to who Jeanne d'Arc was.

These overarching works span not only the symbols which Tovborg has returned to throughout his oeuvre but turn to Tovborg himself. He becomes a symbol in his own right, as he paints himself directly within his narrative, asking us to shift our gaze towards him and, as a consequence, towards our own self.

The human element, the idea of the person behind the symbol, the person within the representation, is often lost in the wake of political and social causes. We lose sight of the "who". We see only symbols.

hvem er dit sværd asks us to return to the who, to trace the symbols back to their origins, to remember.

1 Guidede Gallerivandring Efterår 2018 NordVest
Galleri Nicolai Wallner, Galleri Nils Stærk, Christian Andersen

Your head will fill with gods and monsters. Your fight will feel ceaseless, and yours alone. But still your heart—and her heart, and the heart you forged together—will always call you home.

- Tom Morton

Alexander Tovborg (b.1983, Denmark) graduated from the Royal Danish Academy of Fine Arts in 2010. With solos at Overgaden (Copenhagen) and GL Strand (Copenhagen), Tovborg has shown at ARKEN (Ishøj), ARoS (Aarhus), IMMA Museum of Modern Art (Dublin), Spiritmuseum (Stockholm), Holstebro Kunstmuseum (Holstebro), KØS (Køge) among others. His works are represented in the public collections of Hammer Museum (Los Angeles), ARKEN (Ishøj), ARoS (Aarhus), and Museet For Religious Kunst (Lemvig). In 2019 he will open an exhibition at Rudolph Tegner Museum (Dronningmølle).

Jeanne d'Arc, Jomfruen fra Orléans, ca. 1412-30.5.1431, fransk nationalheltinde. Jeanne begyndte som 13-årig at høre stemmer, der bød hende at frelse Frankrig. Hun blev taget alvorligt efter englændernes succes i [Hundredårskrigen](#); hele landet nord for Loirefloden var besat af dem, og i 1428 blev Orléans belejret.

Efter et møde med tronarvingen, [Karl 7.](#), i februar 1429 blev Jeanne sat i spidsen for en lille hær, der i maj samme år befriede [Orléans](#). Jeannes mod og religiøse begejstring gav den franske hær en ny kampmoral, og i juni 1429 sejrede den over englænderne ved Patay. Sejrene styrkede hoffets tiltro til Jeanne, og man opfyldte nu hendes ønske om en kroning af Karl 7. i [Reims](#) den 17.7.1429. Jeannes næste plan var erobringen af hovedstaden Paris, men den mislykkedes fuldstændig.

I maj 1430 forsøgte hun at befri byen [Compiègne](#), som var belejret af englændernes forbundsfæller burgunderne, men Jeanne blev taget til fange, overgivet til englænderne og ført til [Rouen](#). Her blev hun stillet for en gejstlig domstol og efter lange forhør dømt til døden på bålet for [kætteri](#) og for at have båret mandsdragt. I 1456 blev hun ved en ny proces erklæret uskyldig og rehabiliteret.

I eftertiden voksede Jeanne d'Arcs betydning som kristen martyr og fransk nationalsymbol, og hun kanoniseredes i 1920. Hun fejres som kirkens helgen den 30. maj og som Frankrigs nationalhelgen søndagen efter 8. maj. Jeanne d'Arcs korte og dramatiske liv har ofte været fremstillet i bøger, på teater og i film, bl.a. af [Carl Th. Dreyer](#) med [Jeanne d'Arcs Lidelse og Død](#) (1928), og selvom man ikke ved, hvordan hun har set ud, er hun blevet portrætteret af adskillige malere og billedhuggere.

IN FOCUS: ALEXANDER TOVBORG - ESSAY BY TOM MORTON

From clairvoyance to religiosity and the secret of the '100 Black Planets'

If contemporary art seldom concerns itself with religious (as opposed to fuzzily spiritual) life, then the work of Alexander Tovborg might be understood as an attempt at restitution. Significantly, the Danish artist's interest in religiosity does not lie primarily in its political expression, nor is it coldly anthropological or about finding cosmetic charm in the contours of any one faith's observances or creed. Rather, in his paintings, drawings, prints, occasional sculptures and (perhaps most vividly) the conduct of his artistic practice, Tovborg explores the central role that religion might play in

1 Guidede Gallerivandring Efterår 2018 NordVest
Galleri Nicolai Wallner, Galleri Nils Stærk, Christian Andersen

how our species imagines itself, and the seen and unseen worlds it inhabits. To dismiss this as archaic is to forget that religious life remains the global norm: a 2010 study estimated that only two percent of our planet's human population is atheist.

Tovborg first began to attend daily Mass in Copenhagen in 2008, during his final year of studies at the Royal Danish Academy of Fine Arts. Since then, he has involved himself in a number of Christian congregations, from Catholic and Baptist groups to a chapter of Sri Lankan White Tiger Apostles. He has also created a series of self-portrait masks with a Hindu stonecarver in Kerala, India, trained as an apprentice to a Japanese tea master, and participated in Cuban Santería rituals. (When I last saw him, he was wearing an amulet given to him by a Vodou priest, which rested on his floral shirt like a 1980s rapper's chain.) Earlier this year, Tovborg completed a year-long stint as guest editor of Ribe Domkirkes Nye Kirkeblad, the parish magazine of Denmark's oldest church, during which time he published contributions from clergy, artists, music bloggers, medievalists, poets, astrophysicists and a friend who recounted an LSD trip. Tovborg is now working with a clairvoyant to explore his past lives, and has a meeting scheduled with a 17th-generation Marabout mystic, from whom he hopes to learn the secret of the '100 Black Planets'.

Any suspicion of cultural or spiritual tourism these pursuits might engender is offset by the artist's sincerity, and his appetite for hard and often unglamorous work; there's little about his practice that could be confused with spending a few days at a five-star yoga retreat. We might imagine Tovborg as an eternal initiate, content to patiently play the role of 'young grasshopper' in his own lifelong production of *The Karate Kid* (1984).

For 'Giverny', his 2012 solo show at Brand New Gallery in Milan, Tovborg re-imagined the Biblical Eden as Claude Monet's famous garden at Giverny, and Adam and Eve as two day-trippers who, their eyes meeting in the ticket line, feel suddenly compelled to exhaust every position in the Kama Sutra against the backdrop of the garden's iconic lily pads and arcing Japanese bridge. Tovborg's resulting canvases and lino-cuts reference both Indian erotic miniatures and a kind of hallucinogenic Impressionism, in which all that materialist business about natural light appears to have been jettisoned in favour of representing the interior illumination provided by a divine creator, or simply by incredible sex. At once explicit, joyful and very funny (Tovborg is keenly aware of how absurdly bourgeois this fantasy scenario is), works such as *Tourist (By the water lilies)* and *Tourist (In the garden lake)* (both 2011) profane the artistic and spiritual traditions they draw on, while investing them with a new and lively sacredness.

Invited by the Hospitalhof Stuttgart in Germany to create a body of work for the city's protestant chapel, the Brenzkirche, in the autumn of 2012, Tovborg responded with 21 framed, partially collaged paintings depicting imagined and often heavily abstracted scenes from Christ's 'lost' adolescence and young manhood. (The canonical Bible does not record Christ's life between his twelfth birthday and the beginning of his ministry at the age of 30, although various apocryphal Christian texts and Hindu Puranas suggest he took an extended 'gap year' in India, where he was influenced by Eastern thought.) Each entitled *Teenage Jesus* (2012), Tovborg's paintings employ the notion of the frame – physical, intellectual, spiritual – to compose a counter-Gospel. That he hung these atop a giant graffiti tag he painted directly onto the chapel's wall, featuring a portrait of the Messiah as a grinning, baseball-capped, peace-sign-flashing dude, is testament not only to

1 Guidede Gallerivandring Efterår 2018 NordVest
Galleri Nicolai Wallner, Galleri Nils Stærk, Christian Andersen

his ability to laugh at himself, but to his hosts. Tovborg is now planning a series of works about the Jurassic era – a period before the Earth played home to a human consciousness, and so before it played home to an idea of God. I wonder how faith (and faithlessness) look when viewed from the dinosaur swamps.

First published in Frieze Magazine, Issue 158, October 2013

Nils Stærk Carlos Amorales *Backdrops for ghosts*

Nils Stærk er stolt af at præsentere den første solo udstilling af den mexicanske kunstner Carlos Amorales. Udstillingen Baggrunde til spøgelse vil indeholde en række nye tredimensionale malerier med silketrykfarve på træpaneler, en installation af foreløbige skitser, der tidligere blev brugt til kunstnerens film *The Cursed Village* (<https://vimeo.com/218745938>) vist på 57th Venice Biennale og site-specifikke skygge malerier direkte på vægge i galleri pladsen. Amorales arbejde er tværfagligt, hvor grænserne og sammenhængen mellem kunst og samfund udforskes i forhold til sprog og individ.

I 2017 repræsenterede Amorales Mexico ved Venedig Biennalen med projektet *Life in The Folds* - et projekt der skabte nye vokabularer, sprog og indstillinger, hvor livet kan genopfinde sig selv. Amorales begyndte med papirudskårne former og skabte en række abstrakte farverige collager - disse abstraktioner blev et ulæseligt alfabet og en række musikinstrumenter, der gav lyd til hvert brev. Alle aspekter blev kombineret i produktionen af marionetfilmen *The Cursed Village* - en film der fortæller historien om en indvandrerfamilie, hvis skæbne slutter med at blive lynched i den fremmede by. Marquetterne/skitserne fra filmen er placeret som den centrale installation i galleriet og giver seeren mulighed for at blive nedsænket i en eventyrverden, der alligevel peger på presserende politiske spørgsmål.

Amorales udvikler kompositioner og værker, der spænder fra abstraktion til konceptualisering inden konvertering til et fonetisk sprogsystem og tredimensionelle former. I baggrunde til spøgelse skubber Amorales visuel abstraktion i figuration og fortælling, hvor seeren vil blive absorberet af både en maleriudstilling og et stort dukkespil. Amorales spiller med de klassiske forestillinger ved at invertere form og baggrund. Karaktererne i udstillingen er omdannet til skygge malerier på væggene, mens baggrunde, hvor de normalt ville blive placeret til at udføre, hænger som en serie af store trækollager. Ved at placere baggrunden i forgrunden peger udstillingen *Backdrops for Ghosts* på en moderne verden, der opstår som hovedet.

Carlos Amorales bor og arbejder i Mexico City. Han er repræsenteret i offentlige kunstsamlinger som; MoMA New York, Guggenheim Museum, TATE London, Museo Tamayo og MUAC, Mexico, hvor han for øjeblikket præsenterer en omfattende solo til 19 september 2018.

Christian Andersen Morten Skrøder Lund Merge (Uge 1) Carl Mannov (fredag & lørdag Uge 2)

Morten Skrøder Lund har lavet syv nye malerier på lærred. Alle værker i udstillingen blev lavet ved at fremstille en visuel kilde på lærredet; enten maleri af Caravaggio, der skildrer en hest og dens faldrider, eller billedet af et møde mellem en siddende samt liggende figur. Som arbejdet skrider frem, begyndte de to visuelle kilder at blande sammen og dannede en tredje visuel kilde.

1 Guidede Gallerivandring Efterår 2018 NordVest Galleri Nicolai Wallner, Galleri Nils Stærk, Christian Andersen

De syv malerier blev skabt ved henholdsvis gesso, olie, lak og flydende aluminium. Effekten kan ses på billedets overflade, da materialer er lagdelt og påført med en række af teknikker. Skrøder Lund skaber dem på en udtrykfuld måde.

For kunstneren bliver kombination og demontering af materialer og teknikker en måde at undgå et totalt engagement til mediet.

Emil Monty Freddie

Vi skal hilse på Emil Monty Freddie. Han er fotograf og har modtaget Depechen. Du kan læse hans svar i dette fyldestgørende interview, men du skal være forberedt på lidt afklædt kvindehud. Det er altid rart at vide. Og se på.

Emil – hvad roder du med rent fotografisk for tiden?

– Lige nu har jeg lige åbnet udstillingen "Miami, On location Off Season." med min gode ven og kunstner, Daniel van der Noon. Vi åbnede den i fredags, så lige pt går jeg og får overblik over alle de løse ender. Jeg åbner to udstillinger mere indenfor de næste par måneder, både i Viborg og i København. Begge udstillinger kræver jo en del forberedelse, så jeg er meget hos min rammemager og hos min printer. Det er en dejlig process, og jeg elsker at have tid til at gå med det i mit eget tempo. Derudover kommer der alle de andre større jobs, som jeg virkelig også nyder at skyde.

Hvordan vil du beskrive din fotografiske stil overfor en person, som ikke har set dine fotos?

– Nærværende og ærlige. Jeg forsøger at skabe et rum, hvor der ikke bliver pyntet på noget. Jeg bevæger mig for tiden i et sort/hvidt univers, og mange af mine billeder er med mennesker. Menneskerne på billederne er godt tilpas, og man får forhåbentlig en følelse af, at der har været et spil mellem fotograf og motiv. Omend det er et landskab, et barn, en model eller noget helt tredje, så er det helt tydeligt, at der har været et samspil mellem os. Lys og stoflighed er også noget, jeg vægter meget højt i mine fotografier.

Hvordan blev du i sin tid klar over, at du ville beskæftige dig med fotografering?

Det er faktisk en god historie.

Min farfar var modefotografen, Jørn Freddie. Han har altid blot været farfar for mig, men jeg fandt stille og roligt ud af, hvilken karriere han havde haft, efter sin død. Jeg var ude at rejse i fire måneder i Asien efter gymnasiet, og inden jeg tager afsted, ringer jeg til min farfar for at sige farvel. Da vi talte sammen, kunne jeg godt høre på ham, at han skrantede lidt mere end normalt, og jeg tog mig selv i at tænke, at dette måske kunne være sidste gang, vi talte sammen.

Efter cirka fire ugers afsted ringer det i min lomme, og jeg kan allerede hér mærke, hvad opkaldet nok handler om. Det er min far, der ringer for at fortælle mig, at farfar er sovet stille ind. Jeg kan lige så tydeligt huske denne aften. Jeg var i Jaipur i Indien, og jeg husker, at alle stjernerne blinkede til mig, og jeg fik sagt farvel til ham på en fin måde.

Jeg var ikke med til hans begravelse, men da jeg kom hjem, havde min far været i gang med at tømme farfars lejlighed, og der var jo ingen tvivl om, at manden var fotograf. Det ene hasselblad

1 Guidede Gallerivandring Efterår 2018 NordVest Galleri Nicolai Wallner, Galleri Nils Stærk, Christian Andersen

efter det andet dukkede op – og specielt et gammel Leica M6 fangede min opmærksomhed. Det står på mit atelier den dag i dag. De gamle hasselblad kameraer virkede ikke mere, så dem fik vi solgt og købte i stedet et digitalt spejlrefleks, som jeg så ellers gik i gang med at bruge. Inden alt dette skete, troede jeg at jeg skulle være trommeslager. Jeg havde spillet i 12 år og var til sidst igang med at indspille plader med musikere, som idag spiller med store kunstnere.

Men der var en eks-kæreste med i ligningen. Vi havde været sammen i mange år, og jeg arbejdede i en vuggestue i tiden efter, vi slog op. Vi stødte hele tiden ind i hinanden på grund af fælles bekendte, men til sidst var der en af børnenes fædre, som havde set mig gå og fotografere. Han foreslog mig, at jeg skulle tage til Viborg for at gå på fotografskolen. Det var det eneste rigtige, mente han. Så jeg tog en rask beslutning og flyttede væk fra København til Viborg i et halvt år. Her gik tiden med at arbejde i atelierne efter skole. Konstant! 24/7. Til sidst skal man have en læreplads for at komme videre med uddannelsen, og jeg havde både kontakt til Paris og New York, men i sidste ende blev det Gunnar Merrild i Århus, som var min læremester i de tre år jeg var elev.

Efter tre år (uddannelsen tager cirka fire et halvt år) modtog jeg et opkald fra Ocean Agency, et stort reklamebureau i København. De skulle lave kampagne for VILA, og de havde set mine ting og hørt godt om mig. De ville have mig til møde. Næste morgen kl 09:00 sad jeg i møde med nogle af de dygtigste i branchen. En af dem lå ned på jorden. Så mente han, at han tænkte bedre. Det var fedt! Det var anderledes, og de var ikke bange for at tænke store tanker. De havde blandt andet lavet Coca-Cola Zero reklamen med SWAT teamet, der bliver hejst ind gennem vinduet i Buenos Aires, så de vidste, hvad de snakkede om. Her sad vi og talte om, hvordan kampagnen skulle skydes, og vi var både omkring New York og Ryan Gosling som model. Det virkede uvirkeligt. Vi endte til gengæld også med at stå og skyde på Melby skydeterræn istedet for New York, Ryan Gosling var heller ikke med, men der var cirka 35 mand på "settet". Noget mere end jeg var vant til.

Dette job blev udslagsgivende for mig og cirka seks måneder senere, sagde jeg op på min læreplads og gik selvstændig. Det var i oktober 2012. Min farfar oplevede mig aldrig med et kamera i hånden...

Et mindeværdigt øjeblik fra en fotooptagelse?

– Jeg fotografere Louise Pedersen til et personlig projekt for et par år siden. Hun har fotograferet med de største fotografer, Mario Testino, Peter Lindbergh, Steven Meisel og alle de andre. Hun har skudt de største kampagner og prøvet lidt af hvert. Hun mødte op på mit atelier, og allerede her kunne jeg mærke, at hun var nervøs. Det var et stykke tid siden, hun havde skudt, så hun var ikke helt klar på, hvad der skulle ske. I bund og grund skulle hun næsten ikke have noget tøj på, da det var idéen, at en kunstner skulle male tøjet på hende bagefter, når vi havde printet billederne ud i storformat. Da hun så står inde foran kameraet, tænker jeg, at jeg bliver nødt til også at fortælle hende, hvor nervøs jeg selv er, så jeg går hen til hende, og vi får hurtigt lige afstemt, at vi begge er nervøse, og så var det lige som om, at minus og minus giver plus. Pludselig åbnede hun op, som jeg aldrig har set nogen arbejde før. Så er det tydeligt at se, at du arbejder med en topmodel. Hendes måde at arbejde med kroppen på er naturlig og kommer meget nemt til hende. Billederne blev meget fine, og det var en virkelig dejlig oplevelse at se,

1 Guidede Gallerivandring Efterår 2018 NordVest Galleri Nicolai Wallner, Galleri Nils Stærk, Christian Andersen

hvordan det hjælper at være hudløs ærlig, når man arbejder med mennesker. Louise og jeg har fotograferet et par gange siden da, og det er altid hyggeligt at ses med hende.

Hvad vil du gerne med dine fotos?

– Jeg vil gerne huskes. Eller rettere, jeg vil gerne have, at billederne skal huskes. Jeg ser ofte billeder som "singles", og målet er lidt at have så mange singles som muligt, inden jeg stopper med at fotografere. Du kan sagtens lave en god plade, men der vil altid være et par numre, som stikker ud. Numre som bliver hits.

Det er sådan jeg helst arbejder. I enkeltstående billeder. Ikke så meget i serier. Det er derfor, jeg også har det bedst med at skyde kampagner og ikke så meget modeserier. Jeg vil gerne lave det der ene billede, som folk husker og siger: "Kan du huske det der billede hvor ".

Og vigtigst af alt er, at jeg gerne vil give noget til mennesker. Jeg er stor fan af folkeligheden. At tage ting ned på et niveau, hvor alle kan være med. Det er blandt andet derfor, at jeg laver projektet NorthTypes på NorthSide Festival (<http://www.montygraf.dk/1299903-north-types>) og ikke mindst min bog om hænder. Det er nemt at forstå, og sådan kan jeg bedst lide det.

Hvornår er kvinder efter din mening smukkeste?

– Når de ikke selv ved det.

Hvad er den største fordel ved at være mand og fotografere kvinder?

– Jeg vil ikke sige, at jeg ikke flirter, når jeg er på et set, men jeg har en dejlig forlovet, som jeg er sikker på at være sammen med resten af mit liv.

Lige netop dette gør, tror jeg, at kvinder, jeg fotografere, kan fornemme dette. Nogle gange får jeg sagt det, som noget af det første, så jeg ikke skal bruge tid på den der noget kliché-agtige "modefotograf", og andre gange tror jeg bare, at det stråler igennem.

Der er ikke nogen skjult agenda, når jeg fotografere kvinder, og sådan skal det blive ved med at være. Jeg har dog på det sidste kigget meget på mine fotografier i forbindelse med opsætning af udstillinger, og hér slår det mig, at jeg ofte har en meget specifik måde at fotografere kvinderne på. Der er ofte en slags intimsfære, som jeg aldrig bryder i mine skydninger. Jeg holder mig altid nok på afstand til, at jeg kan portrættere kvinden i færd med at gøre det hun gør for sig selv – og ikke for kameraet. Det er vel en slags voyeurisme, om man vil, men på den positive måde. Det kan også forklare det univers, jeg befinder mig i rent fotografisk. I den tid jeg har fotografert, har jeg altid haft min kæreste, Ana. Derfor vil der altid være en afstand til kvinderne, jeg fotografere, men også en stor nysgerrighed, som jeg vælger at tage som noget positivt og netop lade det være dét, der gør at mine fotografier taler mere end fotografier, der blot viser nøgenheden for nøgenhedens skyld.

Skal man være lidt af en lurker for at blive en god fotograf?

– Nej, tværtimod. Men du skal være nysgerrig.

Og hvornår er et foto rigtig godt i din verden?

1 Guidede Gallerivandring Efterår 2018 NordVest Galleri Nicolai Wallner, Galleri Nils Stærk, Christian Andersen

– Når det fortæller en historie. Jeg går ikke op i teknik som sådan. Jeg ved, hvordan man gør, og teknikken gør selvfølgelig, at man kan nå det mål man har, rent fotografisk. Men historierne er for mig det vigtigste.

Hvilken kvinde ville du helst fotografere og hvorfor?

– Det kan jeg simpelthen ikke svare på. Der er jo så mange. Men Trine Dyrholm står faktisk højt på listen. Jeg synes hun er sej.

Hvad kan man gøre som amatør for lige at peppe sine fotografier op?

– Det bedste, der er sket for fotografiet længe, er, at det er blevet digitalt og allemands eje. Det vil sige, at vi drukner i gode historier, gode billeder, og vi udfordres også hver dag. Som amatør kan man måske lægge lidt mere kærlighed i kompositionerne i billederne. Rydde op i det vi ikke behøver at se, og ellers tænke lidt mere over det lys, du fotograferer i. En god regel er, at du kan se på alting, som var det et ansigt. Der er mange måder et ansigt kan lyslægges på. Sidelys, kort lys, bredt lys, højt lys osv. Det samme gør sig gældende, når du fotograferer bygninger, natur og dyr f.eks. Se om lyset er med til at gøre motivet pænere eller grimere.

Hvor kan man se mere til dine fotos?

– Man kan for det første gå ind på www.montygraf.dk eller følge med i mit liv på instagram under @montygraf. Vil man se billederne, som billederne bør ses, nemlig printet ud og i ramme, så skynd dig at kig forbi VESS indtil den 24. april, hvor min udstilling "Miami, On Location Off Season" i øjeblikket kører.

Som erstatning for Christian Andersen onsdag+tordag Uge 2 – Kunstscenen XYZ Kunstscenen XYZ Tagensvej 147

Kunstscenen is a new outdoor exhibition space by Magnus Thorø Clausen and Kåre Frang, located on an overgrown lot behind Bispebjerg Station in Copenhagen. It is built of a cast concrete floor and two walls making up a corner, yet does not have neither roof nor electric lighting. The exhibitions in Kunstscenen are therefore directly exposed to wind and weather, as well as natural light and shadows. The space brings to mind a section of a well-known gallery space or art fair booth yet here out of place and context. Over the next couple of months, we will launch transient exhibitions that will change in sync with the surroundings and maybe gradually disappear in nature. We are looking for ways of naturalizing the art context, to create a new space somewhere between art space, public space and nature, where the boundary to everyday life is less absolute. Kunstscenen is open to all passers-by day and night. You can choose to only see the exhibitions in the night, or maybe early in the morning at sunrise.

See documentation photos on the instagram account: [kunstscenen.xyz](https://www.instagram.com/kunstscenen.xyz)

Udstilling Gargoyler, Aia Sofia Turan, Claus Hugo Nielsen, Rikard Thambert & Jens Hüls Funder og Nanna Abell

Gargoyler er en form for offentlige stensulpturer, som især kendes fra middelalderens katedraler, hvor de sidder højt oppe på facaderne som groteske, fantastiske væsner. De befinder sig på kanten mellem skulptur og arkitektur, og har praktisk haft en funktion som nedløbsrør til at lede regnvand bort. Symbolsk var deres opgave at afværge onde ånder ved selv at være endnu mere

1 Guidede Gallerivandring Efterår 2018 NordVest
Galleri Nicolai Wallner, Galleri Nils Stærk, Christian Andersen

skræmmende. Navnet kommer af det franske ord for strube og er mimetisk forbundet til den gurglende lyd de frembringer i regnvej, når vand løber igennem deres åbne mund.

Gargoyler fremtræder som hybride blandinger af mennesker og dyr, skræk og komik, form og formløshed. De er lavet af anonyme kunstnere som udtryk for kollektivets fantasier eller mareridt, men de bedste har også individuelle træk, som peger på mere personlige fortolkninger af den fælles form. De virker som materialiseringer af det, som den officielle kultur ikke har plads til, på samme måde som de fantasifulde tegninger man kan se i marginen af manuskripter fra samme tid. Gargoyler er randeksistenser udsprunget af populærkulturen gennem forskellige tider, dens besættelser og modsætninger. De giver form til det vi ikke har kontrol over eller ikke kan forstå.